

Una vida de pel·lícula

Text > **ESTER SEGUÍ**

La força d'un destí, Premi Ramon Llull 2018, és una novel·la que gira al voltant de la vida de Ceferino Carrión (1928-1996), o Justo Ramón León Buenavida, o, com finalment se'l va conèixer, Jean Leon, amb una història absolutament apassionant que podria servir de base per a una pel·lícula al més pur estil *hollywoodià*.

Provinent d'una família republicana represaliada, Cefe s'adona que no vol anar a files i marxa de Barcelona per anar a França, on descobrirà un nou estil de vida, lluny de l'asfixiant Espanya franquista. Després de set intents fallits, aconsegueix arribar, el 1949, com a polissó, a Nova York. Troba aixopluc a casa de l'oncle Ramón i, més tard, a Los Angeles, al restaurant Villa Capri, guiat per Frank Sinatra. Servicial i discret, es farà amic íntim de James Dean, «la seva ànima bessona, a qui confiar el seu passat», i també del futur president dels Estats Units, Ronald Reagan. Un cop descartat el somni de ser actor, obrirà un restaurant exclusiu, La Scala. Hi veurem desfilant des de John Kennedy o Liz Taylor fins a Marilyn Monroe o Paul Newman.

Aquesta intensa vida social farà trontollar la personal, i el passat serà una llosa difícil de suportar. Una escena el defineix: a Puerto Rico confessa davant

una persona que feia més de trenta anys que no veia que «sempre he pensat en mi mateix abans que en ningú. I dubto que a aquestes altures de la meua vida pugui canviar gaire». Només el retorn al Penedès, on elaborarà un exclusiu vi de finca, i, en certa manera, l'acostament a la família d'origen permetran al protagonista retrobar-se amb el passat, tot i que aquesta solitud del triomfador ens faci pensar en el misteriós Jay Gatsby.

No es pot negar que la història real del protagonista es confon fàcilment amb la ficció per tot el que té d'aventura increïble. Per exemple, què hi ha de cert en l'última nit de Marilyn Monroe? És cert que Jean Leon porta *fettuccine* a Marilyn i la troba amb Robert Kennedy, mentre que a La Scala hi sopa el mafiós Sam Giancana?

Nascut a Besalú el 1971, llicenciat en filologia anglesa i en periodisme, Martí Gironell va publicar el 2007 *El pont dels jueus*, amb gran èxit de vendes. Després van venir *La venjança del bandoler* (2008), *L'arqueòleg* (2010) o *El primer heroi* (2014). La sisena novel·la de Gironell té la gran virtut de la naturalitat malgrat l'excepcionalitat de la vida recreada. L'autor té prou ofici perquè la novel·la mantingui el ritme i el to, tot i els constants *flashbacks*, que no la perjudiquen.

GIRONELL, Martí. *La força d'un destí*. Barcelona: Columna, 2018. 317 p.

Té una certa similitud a la novel·la picaresca, en el sentit de les aventures i vicissituds que el protagonista ha d'anar passant per assolir els seus objectius, que no són pocs. El lector és testimoni de l'evolució del protagonista, un personatge complex que, malgrat els seus orígens humils, acabarà tenint el màxim reconeixement.

cantates | molta premsa | massa cites [...]». Hi ha també un homenatge amagat a Walter Benjamin, lluny d'especulacions diverses i del silenci necessari. El llibre conclou amb un epíleg. L'home madur i l'home immadur, «Simbiosi dia a dia, hmi i jo...», la simbiosi entre totes les cares del prisma que configuren la personalitat, modelada pels anys viscuts. Els dos darrers fragments són d'una gran bellesa. L'hmi es fa paisatge: «A una paret de pedra seca un tamariu molt tort s'hi arpenja fort. Tots dos davant del mar».

Un llarg poema en tercera persona i sense cap signe de puntuació

TEN, Francesc. *L'hmi*. Girona: Llibres del Segle, 2018. 71 p.

